

Voit syttyä palamaan, vaikkeet leikkisi tulella.

ROVIO

»Kylmäävä... Kauhua ja mysteeriä
höystävät todelliset historialliset tapahtumat.» – **Herald**

Suomentanut Outi Järvinen

C.J. TUDOR

WSOY

C. J. Tudor

Rovio

SUOMENTANUT OUTI JÄRVINEN

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
HELSINKI

Englanninkielinen alkuteos
The Burning Girls

Copyright © 2021 C. J. Tudor

Suomenkielinen laitos © Outi Järvinen ja WSOY 2023
Werner Söderström Osakeyhtiö

ISBN 978-951-0-48435-7
Painettu EU:ssa

*Neilille, Bettylle ja Dorikselle.
Pitkälle, söpöille ja karvaiselle.*

Palavat tytöt

Lähde: Wikipedia, vapaa tietosanakirja

Palavat tytöt ovat risunukkeja, jotka tunnetaan *Chapel Croft* -nimisestä kylästä Sussexista, Kaakkois-Englannista. Perinteen taustalla ovat *Sussexin marttyyrit* – kahdeksan kyläläistä, jotka poltettiin roviolla *kuningatar Maria I:n* aikana, kun järjestettiin puhdistus *protestanttien* eliminoimiseksi (1553–8). Marttyyrien joukossa oli kaksi nuorta tyttöä. Nykyään *palavat tytöt* sytytetään tuleen joka vuosi puhdistuksen muistopäivänä.

Prologi

M*illainen mies minä olen?*

Sitä hän oli viime aikoina kysynyt itseltään.

Olen Jumalan mies. Olen Hänen palvelijansa.

Noudatan Hänen tahtoaan.

Mutta riittikö se?

Hän katseli pientä valkoiseksi kalkittua taloa. Punatiilikattoa, violettikukkaista kärhää, joka kiipesi seinää pitkin. Myöhäiskesän valo oli pehmeää, linnut visersivät puissa. Mehiläiset surisivat laiskasti pensaikossa.

Täällä asuu pahuus. Täällä, näin viattoman näköisessä paikassa.

Hän käveli hitaasti lyhyttä pihapolkua. Pelko puristi vatsaa. Se tuntui fyysiseltä kivulta, kuin sisuskalut olisivat kouristelleet. Hän kohotti kätensä koputtaakseen ovelle, mutta se ehti avautua ensin.

»Luojan kiitos. Taivaan kiitos, että tulitte.»

Äiti seisoj ovella. Elottomat ruskeat hiukset myötäilivät kalloa. Silmät verestivät, iho oli harmahtava ja uurteinen.

Tältä se näyttää, kun Saatana asettuu taloksi.

Hän astui sisään. Talossa haisi tunkkaiselta ja likaiselta. Miten tähän oli tultu? Hän katsoi ylös portaisiin. Tasanteella näytti pahaenteisen pimeältä. Hän laski kätensä porraskaiteelle. Jalat kieltäytyivät liikkumasta. Hän puristi silmät tiukasti kiinni ja hengitti syvään.

»Pastori?»

Minä olen Jumalan mies.

»Mennään.»

Hän lähti nousemaan portaita. Yläkerrassa oli vain kolme ovea. Yhdestä kurkisti apaattisen näköinen pikkupoika tahraisessa T-paidassa ja sortseissa. Kun mustiin pukeutunut hahmo lähestyi, poika veti oven kiinni.

Hän avasi seuraavan oven. Lämpö ja haju tuntuivat melkein fyysisenä iskuna kasvoilla. Hän painoi käden suulleen ja yritti olla yökkäämättä.

Vuode oli veren ja eritteiden tahraama. Jokaiseen tolppaan oli sidottu remmi, mutta nyt ne roikkuivat irrallaan. Keskellä patjaa oli suuri avonainen salkku. Sen sisältö oli kiinnitetty paikoilleen tukevilla hihnoilla: painava krusifiksi, Raamattu, pyhää vettä ja musliinikangasta.

Kaksi esinettä puuttui. Ne lojuivat lattialla. SkalPELLI ja pitkä, sahateräinen veitsi. Molemmat olivat verestä tahmeita. Verta oli lammikkona lattialla, niin kuin ruumiin ympärillä olisi ollut tummanpunainen viitta.

Hän nielaisi, suu oli kuiva kuin kesäinen pelto. »Herran tähden – mitä täällä on tapahtunut?»

»Minähän kerroin. Sanoin, että paholainen –»

»Riittää!»

Hän huomasi jotain yöpöydällä ja käveli katsomaan lähempää. Se oli pieni musta laatikko. Hän tuijotti sitä hetken ja kääntyi sitten katsomaan ovensuussa seisovaa naista, joka liikehti hermostuneesti ja aneli häntä katseellaan.

»Mitä me nyt teemme?»

Me. Niin, tämäkin oli hänen vastuullaan.

Hän katsoi taas lattialla lojuvaa veristä, viilleltyä ruumista.

Millainen mies minä olen?

»Hae rättejä ja puhdistusainetta. Nyt heti.»

Weldon Herald, torstaina 24. toukokuuta 1990

KADONNEET

Poliisi pyytää vihjeitä kahden teini-ikäisen tytön liikkeistä. Merry Lane ja Joy Harris ovat 15-vuotiaita, ja he liikkuvat todennäköisesti yhdessä. Joy nähtiin viimeksi bussipysäkillä Henfieldissä 12.3. illalla. Merry katosi kotoaan Chapel Croftista viikkoa myöhemmin, 19.3., ja jätti jälkeensä kirjelapun.

Poliisi ei epäile rikosta. Tyttöjen hyvinvointi herättää kuitenkin huolta, ja heiltä toivotaan yhteydenottoa.

»Ette joudu tämän vuoksi vaikeuksiin, mutta perheenne ovat huolissaan. He haluavat vain kuulla, että olette turvassa. Voitte aina palata kotiin.»

Joy on hento ja noin 165 cm pitkä. Hänellä on pitkät vaaleat hiukset ja sirot piirteet. Hänen yllään nähtiin viimeksi vaaleanpunainen T-paita, kivipestyt farkut ja Dunlop Green Flash -tennistossut.

Merry on hoikka ja 170 cm pitkä, tumma, lyhythiuksinen. Viimeksi hänen yllään oli iso harmaa huppari, farkut ja mustat lenkkikengät.

Havainnot pyydetään ilmoittamaan suoraan Weldonin poliisille numeroon 01323 456723 tai vihjepuhelimeen 0800 555 111.

1

» **T**ämä on hyvin ikävä tilanne.»
Piispa John Durkin hymyilee hyväntahtoisesti.
Olen varma, että hän on hyväntahtoinen aina,
jopa pöntöllä istuessaan.

Hän on kaikkien aikojen nuorin piispa North Nottsin hiippakunnan johtajana, taitava puhuja, lukuisten ylisettyjen teologisten artikkelien kirjoittaja, ja ihmettelnpä suuresti, ellei hän ole ainakin yrittänyt kävellä vetten päällä.

Hän on myös mulkku.

Minä tiedän sen, ja niin tietävät kaikki hänen muutkin kollegansa ja alaisensa. Luulen, että hän sisimmässään tietää sen itsekin.

Valitettavasti kukaan ei nosta kissaa pöydälle. En ainakaan minä. Ainakaan tänään. Ainakaan nyt, kun hän pitelee työpaikkaani, kotiani ja tulevaisuuttani visusti noissa pehmeissä, hoidetuissa käsissään.

»Tällaiset tapaukset saattavat koetella yhteisön uskonvakaumusta», hän jatkaa.

»Ei ketään ole koeteltu. Ihmiset ovat vihaisia ja surullisia. Mutta minä en anna tämän pilata kaikkea, mitä olen saavuttanut. Enkä jätä heitä nyt, kun he tarvitsevat minua eniten.»

»Tarvitsevatko todella? Osallistujamäärät putoavat. Tunteja peruutetaan. Kuulin että lastenryhmät saattavat vaihtaa kirkkoa.»

»Poliisilla ja rikospaikkateipillä on sellainen vaikutus. Niissä kortteleissa ei hirveästi pidetä poliisista.»

»Minä ymmärrän –»

Ei hän ymmärrä. Durkin käy sielläpäin kaupunkia vain, jos hänen kuljettajansa eksyy reitiltä kun on viemässä häntä yksityiselle kuntosalille.

»Tämä on vain väliaikaista. Pystyn varmasti palauttamaan heidän luottamuksensa.»

En sano sitä ääneen, mutta minun on pakko pystyä. Tein virheen, ja nyt minun täytyy korjata tilanne.

»Sinäkö siis pystyt tekemään ihmeitä?» Ennen kuin ehdin vastata tai vastustella, Durkin jatkaa miellyttävällä äänellä. »Kuulehan, Jack, tiedän että teit parhaasi, mutta päästit heidät liian lähelle.»

Istun tuolillani jäykkänä ja vastustan halua nostaa kädet puuskaan niin kuin murjottava teini. »Minä kuvittelin, että se on meidän työtämme. Solmia tiivis suhde yhteisöön.»

»Meidän työtämme on kirkon maineen suojeleminen. Nämä ovat vaikeita aikoja. Kirkko menettää otettaan kaikkialla. Ihmisiä osallistuu yhä vähemmän. Meillä on kova työ ilman tätä ikävää julkisuuttakin.»

Ja se onkin ainoa asia, mistä Durkin välittää. Lehdistö. PR. Kirkosta ei hyvinäkään aikoina puhuta lehdistössä kovin myönteisesti, ja nyt olen todella munannut. Yritin nimittäin pelastaa pienen tytön mutta onnistuin vain tuhoamaan hänet.

»No, mitä nyt sitten? Haluatko että otan lopputilin?»

»En toki. Olisi sääli menettää sinun kaltaisesi henkilö.»

Hän muodostaa käsistään kirkontornin. Hän todella tekee niin. »Sitä paitsi se näyttäisi todella pahalta. Se olisi syyllisyyden myöntämistä. Meidän täytyy nyt harkita tarkasti, miten etenemme.»

Aivan. Varsinkin koska minut palkattiin hänen suosituksistaan. Minä olen hänen palkintokoiransa. Ja tähän saakka olenkin pärjännyt mukavasti. Onnistuin muuttamaan ränssityneen lähiökirkon taas yhteisönsä keskipisteeksi.

Mutta sitten tuli Ruby.

»Mitä sitten ehdotat?»

»Ehdotan sinulle siirtoa. Voisit pitää hetken matalaa profilia. Pieni sussexlainen kirkko nimeltä Chapel Croft on yllättäen ilman pappia. He hakevat tilalle uutta, mutta hakuprosessin ajaksi paikalle tarvitaan sijainen.»

Tuijotan häntä ja tunnen, miten maa järkkyy jalkojeni alla.

»Anteeksi, mutta se ei käy. Tyttäreni aloittaa syksyllä viimeisen kouluvuotensa. En minä voi vain viedä häntä toiselle puolelle maata.»

»Minä olen jo sopinut siirrosta Weldonin hiippakunnan piispa Gordonin kanssa.»

»Siis *mitä? Miten?* Onko sijaisuudesta edes ilmoitettu missään? Kai siihen löytyisi joku paljon sopivampi paikallinen pappi –»

Hän heilauttaa huolettomasti kättään. »Se nyt vain tuli puheeksi. Me juttelimme, ja sinun nimesi tuli mainittua tämän avonaisen työpaikan yhteydessä. Se oli onnekas sattuma.»

Ja Durkin vetelee naruista kuin mikäkin Geppetto.

»Yritä nähdä tilanteen valoisa puoli», hän sanoo. »Se on kaunista seutua. Raitista ilmaa, peltoja. Pieni, turvallinen yhteisö. Se voi tehdä hyvää sinulle ja Flolle.»

»Minä kai itse tiedän, mikä meille on parasta. En missään nimessä suostu.»

»Siinä tapauksessa minun täytyy puhua suoraan.» Hän katsoo minua silmiin. »Minua ei paskaakaan kiinnosta, suostutko vai et.»

Sille on syynsä, että Durkin on noussut hiippakunnan johtoon näin nuorella iällä. Eikä se syy ole hyväntahtoisuus.

Puristan kädet nyrkkiin. »Selvä.»

»Mainiota. Työ alkaa ensi viikolla. Pakkaa kumisaappaat mukaan.»

2

» **J**eesus!»
»Rienausta, taas.»
»Niin, mutta –» Flo pudistaa päätään. »Kato mikä persläpi.»

Siltähän tämä vähän vaikuttaa. Ajan kadun laitaan, ja me jäämme tuijottamaan uutta kotiamme. Tai no, ainakin hengellistä kotia. Varsinainen kotimme on tuolla vieressä: pieni mökki, joka saattaisi näyttää ihan viehättävältä, jollei se seisoi noin pelottavasti vinossa. Melkein kuin se yrittäisi livahtaa tiehensä tiili kerrallaan.

Kappeli on pieni, neliskulmainen ja likaisenalvea. Se ei näytä paikalta, jossa ylistetään Herraa. Katto ei ole korkealla, sen harjalla ei näy ristiä, ikkunoissa ei ole värillistä lasia. Kadun puolella on neljä tavallista ikkunaa, kaksi ylhäällä, kaksi alhaalla. Ikkunoiden välissä on kello. Sen ympärillä koukeroiset kirjaimet julistavat:

»Ottakaa Vaari oikeasta hetkestä, sillä aika on paha.»

Kiva. V-kirjain näyttää isolta, melkein kuin Vaari olisi erisnimi. Kenen Vaarista sitten lieneekään kyse.

Nousen autosta. Hiostava ilma liimaa vaatteet saman tien ihooni. Ympärillä ei näy muuta kuin peltoja. Varsinainen kylä merkitsee noin kahdenkymmenen talon rykelmää, ja on siellä myös pubi, sekatarvakauppa ja seurahuone.

Kuuluu pelkästään linnunlaulua ja ajoittaista mehiläisen surinaa. Olen romahtamaisillani.

»No niin», sanon ja yritän kuulostaa myönteiseltä. En halua näyttää, että olen kauhun vallassa. »Mennään katsomaan sisältä.»

»Eikö mennä ensin katsomaan sitä taloa, jossa meidän on tarkoitus asua?» Flo kysyy.

»Ensin Herran huone. Vasta sitten hänen lastensa matala maja.»

Hän pyöräyttää silmiään. Sanoakseen, että olen sietämättömän tyhmä ja pitkästyttävä. Teinit kertovat niin paljon pyörittelemällä silmiään. Ja mikäpä siinä, kielellinen kommunikaatio nimittäin tyssää kuin kiviseinään sillä hetkellä, kun he täyttävät viisitoista.

»Sitä paitsi», lisäksi, »huonekalut ovat edelleen jumissa jossain M25:n ruuhkissa. Kappelissa on sentään penkit.»

Hän läimäyttää auton oven kiinni ja lompasii äreänä perääni. Vilkaisen häntä: tumma, kerroksittain leikattu polkkatukka, nenäkoru (jonka eteen hän kävi väsymättömän taistelun ja jonka hän riisuu aina lähtiessään kouluun) ja alituisesti kaulalla roikkuva muhkea Nikon-kamera. Ajattelen usein, että tyttäreni olisi ehdoton valinta Winona Ryderin rooliin, jos *Beetlejuicesta* tehtäisiin uusi versio.

Tieltä kappelille johtaa kapea polku. Portin ulkopuolella seisoo kolhiintunut metallinen postilaatikko. Minulle kerrottiin, että avaimet löytyisivät sieltä, jos kukaan ei olisi vastassa. Nostan kannen, pujotan käden sisään ja... bingo. Vedän ulos kaksi kulunutta hopeista avainta, joilla pääsemme varmasti mökkiin, ja raskaan rautaisen avaimen, joka ulkonäöstä päätellen avaa ovia jossain Tolkienin fantasiassa. Se on kai kappelin avain.

»No, ainakin päästään sisään», sanon.

»Jihuu», Flo sanoo hymyttömänä.

En välitä hänestä vaan työnnän portin auki. Polku on syvä ja muhkurainen. Molemmin puolin on nurmikkoja, josta pistää esiin kallistuneita hautakiviä. Vasemmalla on yksi isompi muistomerkki, karu harmaa risti. Sen juurelle on asetettu kukkia, jotka ovat näköjään ehtineet kuihtua. Tai lähempänä huomaan, että ne eivät ole kukkia lainkaan. Ne ovat pikkuruisia risunukkeja.

»Mitä nuo on?» Flo kysyy ja tavoittelee kameraansa.

Vaistomaisesti vastaan: »Palavia tyttöjä.»

Hän kumartuu ottamaan muutaman kuvan.

»Ne ovat tämän kylän perinnettä», jatkan. »Luin netistä. Ihmiset tekevät niitä Sussexin marttyyrien muistoksi.»

»Siis kenen muistoksi?»

»Kyläläisten, jotka poltettiin roviolla, kun Maria Tudor puhdisti maata protestanteista. Kaksi nuorta tyttöä tapettiin tämän kappelin pihalla.»

Hän suoristaa selkensä ja irvistää. »Ja siitä saakka ihmiset on askarrelleet täällä outoja nukkeja, vai?»

»Ja aina heidän kuolemansa vuosipäivänä näitä risunukkeja poltetaan.»

»Onko ihan pikkuisen *Blair Witch*?»

»Maalla nyt on tämmöistä.» Vilkaisen vielä kerran nukkeja ja jatkan sitten matkaani. »Täällä on kaikenlaisia viihättäviä perinteitä.»

Flo ottaa puhelimensa ja napsii nukeista vielä muutamman kuvan. Ilmeisesti hän haluaa lähettää niitä ystävilleen Nottinghamiin – *Kattokaa mitä nää hullut maajussit tekee* – ja seuraa sitten jäljessäni.

Tulemme kappelin ovelle, ja työnnän rautaisen avaimen

lukkoon. Se on vähän jäykkä, joten minun täytyy kääntää kunnolla. Lopulta ovi narahtaa auki. Siis todellakin narah-
taa, niin kuin kauhuleffassa. Kiskaisen sen ammolleen.

Astumme elokuun auringonpaisteesta pimeyteen, sillä kestää hetken, ennen kuin silmät tottuvat kirkkosalin hämärään. Valoa pääsee likaisista ikkunoista sisään sen verran, että näen pölyhiukkasten tanssivan ilmassa.

Kappelissa on erikoinen pohjaratkaisu: keskilaiva on niin pieni, että alttarin eteen mahtuu vain muutama penkki-
rivi. Molemmin puolin on kapeat puuportaat ylös parvelle, jossa on lisää penkkejä. Sieltä voi seurata alakerran tapah-
tumia kuin pienessä teatterissa tai gladiaattorien areenalla. Ihmettelen kyllä, miten tämä rakennus on ikinä päässyt läpi palotarkastuksesta.

Koko paikka haisee ummehtuneelle ja hylätylle, mikä on omituista, käytettiinhän tätä säännöllisesti vielä muutama viikko sitten. Ja kuten kaikki kappelit ja kirkot, tämäkin onnistuu olemaan yhtä aikaa sekä tunkkainen että vetoisa.

Keskilaivan perällä näen pienen alueen, joka on rajattu muutamalla keltaisella turvaesteellä. Joku on ripustanut yhteen niistä kyltin, jossa lukee:

Vaara. Epätasainen lattia. Irtonaisia laattoja.

»Perun puheeni», Flo sanoo. »Tämä onkin äärimmäinen persläpi.»

»Voisi tämä olla pahempikin.»

»Miten?»

»Täällä voisi olla puuntuholaisia, hometta, loishyönteisiä.»

»Mä odottelen ulkona.» Hän kääntyy ja marssii ovesta.

En lähde perään. Parempi antaa olla. En pysty kuitenkaan sanomaan mitään, mikä lohduttaisi. Olen kiskonut hänet irti kaupungista jota hän rakastaa, koulusta johon hän oli

juurtunut, ja olen tuonut hänet paikkaan jossa on pelkkiä peltoja ja lannan hajua. Kestää hetken, ennen kuin saan hänet taas taivutettua puolelleni.

Tuijotan puista alttaria.

»Mitä minä täällä teen, Herra?»

»Voinko auttaa?»

Kiepahdan ympäri.

Takanani seisoo mies. Laiha ja hyvin kalpea mies, joka on kammannut öljyiset mustat hiuksensa suoraan taaksepäin korkealta otsaltaan melkein kuin korostaakseen kalvakuuttaan. Lämpimästä säästä huolimatta hänellä on musta puku ja sen alla kaulukseton harmaa paita. Hän näyttää vampyyrilta, joka on matkalla jazzklubille.

»Anteeksi. Ensimmäistä kertaa todella kuulin vastauksen.» Hymyilen ja ojennan hänelle käteni. »Minä olen Jack.»

Hän vain tuijottaa minua epäluuloisesti. »Minä olen tämän kirkon suntio. Miten pääsit sisään?»

Ja minä ymmärrän yskän. Minulla ei ole pantaa kaulassa, ja hänelle on luultavasti vain sanottu, että »pastori Brooks» saapuu tänään. Olisihan hän tietenkkin voinut etsiä minut netistä, mutta toisaalta hän näyttää siltä, että käyttää mieluummin mustetta ja sulkakynää.

»Anteeksi. Olen siis Jack Brooks. Pastori Brooks.»

Hänen silmänsä pyöristyvät hieman. Poskille kohoaa aavistus väriä. Nimeni aiheuttaa helposti hämmennystä, ja pakko myöntää, että nautin siitä.

»Hyvänen aika. Olen pahoillani, minä en –»

»Et osannut odottaa tätä.»

»Niin.»

»Olenkin paljon pitempi, hoikempi ja paremman näköinen.»

Ja silloin kuuluu huuto: »ÄITI!»

Käännyn. Flo seisoo ovensuussa kasvot kalpeina, silmät levällään. Äidinvaistoni alkavat hälyttää täysillä.

»Mitä nyt?»

»Täällä on joku tyttö. Se on... se on kai jotenkin satuttanut itsensä. Sun täytyy tulla. *Nopeesti.*»

Viisisataa vuotta sitten kahdeksan marttyyria poltettiin.
Kolmekymmentä vuotta sitten kaksi tyttöä katosi.
Kaksi kuukautta sitten pastori kuoli äkkiarvaamatta.

Tervetuloa Chapel Croftin pikkukylään.

Yksinhuoltajaäiti Jack muuttaa 15-vuotiaan
tyttärensä kanssa maaseudulle uuden alun toivossa.
Kylän uutena pastorina hän saa eriskummallisen tervetuliaislahjan:
manausvälineet ja pahaenteisen varoituksen.
Syvälle haudatut salaisuudet revitään esiin,
eikä kukaan ole turvassa Chapel Croftissa raivoavalta kaunalta.

www.wsoy.fi

84.2

ISBN 978-951-0-48435-7